HAZRETİ AİŞE-İ SIDDÎKA

Peygamberimizin (aleyhisselâm) mübârek zevcelerinden. İsmi Aişe binti Ebû Bekir'dir. Yani Ebû Bekir (radıyallahü anh)'ın kızıdır. Annesi Ümmü Ruman binti Âmir İbni Uveymir'dir. Künyesi Ümmü Abdullah, lakabı Sıddîka, ünvanı Ümm-ül-mü'minîndir. Hazreti Âişe'nin çocuğu yoktu. Bunun için künyesi de yoktu. Araplarda künyeye çok ehemmiyet verilirdi. Bunun için Hazreti Aişe üzülürdü. Birgün Hazreti Peygambere bunu arz etmiş ve Peygamberimiz (aleyhisselâm) de "Sen yeğenin Abdullah bin Zübeyr'i kendine evlâd edinirsin, Onun ismine izafeten de künye alırsın." Bundan sonra Hazreti Aişe yeğeni Abdullah bin Zübeyr'e izafeten Ebû Abdullah diye künyelendi.

Hazreti Aişe, Hicret'ten sekiz sene önce Mekke-i Mükerreme'de doğdu. (m. 614). 57 (m. 676) senesinin Ramazan ayının 17. Salı günü Medine-i Münevvere'de vefât etti. Namazını Medine vâlisi olan Ebû Hureyre (radıyallahü anh) kıldırdı. Vasıyyeti üzerine geceleyin Bâki' Kabristanına defn edildi.

Hazreti Aişe vâlidemiz küçük yaşta iken okuma-yazma öğrenmiş olup, çok zekî ve kabiliyetli idi. Her bir hâdise üzerine hemen bir şiir söylemesi onun zekâsına bir delîldir. Öğrendiği ve ezberlediği bir şeyi katiyyen unutmazdı. Çok akıllı, zekî, âlime, edibe ve afife ve sâliha idi. Hâfızası pek kuvvetli olduğu için, Eshâb-ı kiram, birçok şeyleri ondan sorup öğrenirdi. Âyet-i kerîme ile medh edildi.

Resûlullah (aleyhisselâm) ikinci defa olarak, ellibeş yaşında iken, Ebû Bekir'in (radıyallahü anh) kızı; Aişe (radıyallahü anha) ile evlendi. Bunu, Hadîce-i kübrânın vefâtından bir yıl sonra, Allahü teâlânın emri ile nikâh eylemişti. Ölünceye kadar, sekiz sene onunla yaşadı.

Peygamberimizin Hazreti Aişe ile evlenmelerinde en önemli husûs nikâh akdinin Hazreti Peygamberin arzusuyla değil, Allahü teâlânın emri ile olmasıdır. Buhârî ve Müslim'in rivâyetlerinde ve Mevâhib-i Ledünniyye'de Peygamberimiz (aleyhisselâm) Hazreti Aişe'ye şöyle buyurdu: "Seni üç

gece rüyada gördüm. Bir melek ipek kumaşa sarmış (Bu senin hatunundur) dedi. Ben de yüzünü açtım ve “Eğer Allah tarafından ise Cenâb-ı Hak imza eylesin” dedim. Ya’nî eğer rüya rahmânî ise Allahü teâlâ müyesser kılsın demektir. Tirmizî’nin beyanına göre:
Cebrâil (aleyhisselâm) Peygamberimize yeşil bir ipek içinde Hazreti Aişe’nin sûretini getirdi ve “Bu senin dünyâda ve âhirette hatunundur”buyurdu.

Hazreti Aişe’nin bildirdiğine göre: Peygamberimiz (aleyhisselâm) hergün ya akşam ya sabah vakitlerinde Hazreti Ebû Bekir’in evine uğraması âdet-i şerifleri idi. (Müşrikler Dar’ün-Nedvede toplanmışlar, şeytan Necdli bir şeyh kılığında gelmiş; müşriklere Hazreti Peygamberi öldürmelerini tavsiye etmiş ve Hazreti Peygamberi (aleyhisselâm) öldürmek üzere karar almışlardı. Cebrâil (aleyhisselâm) bunu Hazreti Peygambere (aleyhisselâm) haber verdi ve hicretine Allahü teâlânın müsâde buyurduğunu bildirdi.) Hazreti Peygamber hicretine müsaade buyurulduğu gün; öğle vakti sıcakta hiç gelmediği bir saatte başını sarmış olduğu halde Hazreti Ebû Bekir’in evine geldi ve Hazreti Ebû Bekir’e Allahü teâlânın hicret için izin verdiğini ve Hazreti Ebû Bekir’in de kendisi ile beraber olacağını haber verdi. Bu haber üzerine Hazreti Ebû Bekir sevincinden ağladı. Hazreti Aişe o güne kadar sevincinden ağlayan hiç bir insan görmediğini söylemiştir.

Yine Hazreti Aişe buyuruyor ki: “Resûlullah Medine’ye hicret ettiği zaman bizi ve kızlarını geride Mekke’de bırakmıştı. Medine’yi şereflendirince azadlı kölesi Zeyd bin Harise ile Ebû Râfi’i iki deve ve ihtiyâçları olabilecek şeyleri satın almak üzere 500 dirhem harçlıkla bize gönderdi. Hazreti Ebû Bekir de Abdullah bin Ureykıt’ı iki üç deve ile onların yanına katıp, hanımı Ümmü Rumân ve beni ve kız kardeşim Esmâ’yı develere bindirerek göndermesini, oğlu Abdullah bin Ebû Bekre mektûb yazarak emretti. “Hazreti Aişe, annesi Ümmü Rumân ve Resûlullahın kerîmelerinden Hazreti Zeyneb hariç diğerleri ile kâfile olarak yola çıktı. Kubeyd mevkiinde Hazreti Zeyd 500 dirhemle üç deve daha satın aldı. Kâfileye Talha bin Ubeydullah (radıyallahü anh) da katıldı. Mina mevkiinden Beyd’a denilen

yere ulaştıkları zaman Hazreti Aişe'nin devesi kaçtı. Hazreti Aişe buyuruyor ki: "Devem kaçtı. Ben Mahfe'nin içindeydim. Annem de yanımdaydı. Annem "Eyvah kızcağızım, eyvah gelinciğim" diyerek çırpınıyordu. Allahü teâlâ devemize sükûnet verdi ve bizi kurtardı. Nihâyet Medine'ye geldik. Ben Hazreti Ebû Bekir'in ev halkı ile birlikte indim." O zaman Mescid-i Nebevî ve etrâfındaki odalar yapılmıştı.

Abdülhak-ı Dehlevî, (Cezb-ül-kulûb) kitabında, fârisî olarak diyor ki, (Mescid-i şerîf) yapılırken, Aişe ve Sevde (radıyallahü anha) için birer oda yapıldı. Sonra, ihtiyâç oldukça bir oda yapılarak, adedleri dokuz oldu. Odalar, Arab âdeti üzere, hurma dalından idi. Üstleri kıldan keçe ile örtülü idi. Kapılarında yalnız perde asılı idi. Odalar mescidin cenûb, şark ve şimâl taraflarında idi. Kerpiçden yapılmış olanı da vardı. Çoğunun kapısı mescide açılırdı. Tavanlarının yüksekliği, orta boylu insan boyundan bir karış fazla idi. Hazreti Fâtıma ile Hazreti Aişe'nin odaları arasında kapı vardı. Resûlullah (aleyhisselâm) vefâtından birkaç gün önce, Hazreti Ebû Bekir'den başka Eshâb odalarının mescide açılan kapılarını kapattırdı.

Mekke'den gelen Resûlullahın ev halkı kendi odalarının önünde indi. Hazreti Âişe vâlidemiz Hazreti Ebû Bekir'in evinde bir müddet ikâmet buyurdular. Hazreti Ebû Bekir bir gün Resûlullaha "Yâ Resûlallah ehlinle evlenmekten seni alıkoyan nedir?" diye sordu.
Resûlullah "Mehirdir" buyurdu. Hazreti Ebû Bekir, Resûlullaha mehr parası gönderdi. Bunun üzerine Resûlullah Hazreti Âişe ile nikâhlarının vukû' bulduğu Şevval ayı içerisinde evlendi.

Hazreti Âişe vâlidemiz buyuruyor ki: "Medine'ye hicret edip geldiğimiz zaman burası hastalığı bol olan bir yer idi. Bütün Eshâb-ı kiram hastalığa tutuldular. Bu hastalıktan ancak Resûlullah (aleyhisselâm) Allahü teâlânın korumasıyla kurtuldu." Hazreti Âişe de hastalandı. Peygamberimiz (aleyhisselâm) Hazreti Âişe'ye "Sende gördüğüm nedir" diye sorunca Hazreti Âişe "Anam Babam sana feda olsun yâ Resûlallah hummadır. Allah onu kahretsin" dedi. Peygamberimiz: "Hayır ona kötü söyleme. O, vazîfelidir, istersen sana bir duâ öğreteyim. Onu okuduğun zaman Allahü

teâlâ onu senden giderir.” buyurdu. Hazreti Âişe, “Öğret, yâ Resûlallah” dedi. Hazreti Peygamber duâyı öğretince humma geçti. Hazreti Âişe vâlidemiz hasta yatarken babası Hazreti Ebû Bekir, Onu yanağından öptü: “Sevgili yavrucuğum nasılsın” diye halini sordu.

Hazreti Âişe vâlidemiz Medine’de Resûlullah’ın (aleyhisselâm) gazâlarına katılmış diğer Sahâbî hâtunları gibi yaralıların tedâvisi ve onların bakımıyla meşgûl olmuş, büyük hizmetler görmüştür. Cephelerde eline kılıç alıp, çarpışmayı istemiş ise de Resûlullah (aleyhisselâm) buna müsâde buyurmamıştır. Meselâ Uhud günü Hazreti Peygamber (aleyhisselâm) yaralanmış, mübârek yüzü müşriklerin attığı taşla yaralanıp, kan içinde kalmıştı. Hazreti Fâtıma vâlidemiz, Resûlullahın mübârek yüzünü yıkamış, kan durmayınca yünden hasır yakmış ve külünü âlemlere rahmet olarak gelen Peygamberimizin mübârek yüzüne basarak, kanı durdurmuştu. Hazreti Âişe vâlidemiz de sırtında yiyecek ve içecek su taşıyarak Uhud’a gelmişti. Hazreti Âişe ve Ümmü Süleym kırba ile su taşıyorlar, Hamne (radıyallahü anh) ise susuzlara su veriyordu. Enes bin Mâlik (radıyallahü anh) diyor ki, “Uhud gazâsında müslümanlar bozulup, Resûlullahın yanından dağıldıkları zaman, Hazreti Âişe ile Ümmü Süleym bint-i Milhân’ı gördüm. Arkalarında kırbalarla koşa koşa su taşıyorlar, yaralıların ağızlarına boşaltıyorlardı. Kırbaları boşaldıkça koşarak gidiyor doldurunca koşarak geliyor yine yaralılara su veriyorlardı.” Kadınların Uhud Savaşına katılmasına müsaade edilmesinin sebebi yaralıları tedâvi için idi.

Hazreti Âişe vâlidemiz, Benî Mustalık (veya Müreysi) gazâsına da katılmıştı. Bu gazâda kendilerine yapılan iftira ile ilgili olarak Hazreti Âişe buyururdu ki: (Bana karşı yapılan iftiranın yalan olduğu Allahü teâlâ tarafından bildirildi). Hatta bunu söyleyerek öğünürdü. Allahü teâlâ, nûr suresindeki onyedi âyeti göndererek, Âişe’ye iftira edenlerin Cehenneme gideceklerini bildirdi. Hazreti Âişe’nin izzeti ve şerefinin yüksekliği bu âyet-i kerîmelerle de anlaşıldı.

Hazreti Âişe’ye iftira, Hicret’in beşinci yılında (Müreysi) gazvesinde olmuştu. Bu muharebeye (Beni mustalık) gazvesi de denir. Resûlullah, bu

gazâya bin kişi ile gitmişti. Hazreti Âişe ile Ümmü Seleme'yi de götürmüştü. Ganîmete kavuşmak için, çok sayıda münâfık da gelmişti. Resûlullah (aleyhisselâm) askerin önüne Hazreti Ömer'i koydu. Kanlı savaşdan sonra beşbin koyun ile onbin deve ve yediyüzden ziyade esîr alındı.

Me'aric-ün-nübüvve de buyuruluyor ki: Resûlullah gazâya giderken, zevceleri arasında kur'a çekerdi. Hangisinin adı çıkarsa, onu birlikte götürürdü. Bu gazâya da Hazreti Âişe ile Hazreti Ümmü Seleme gitmişti. Hazreti Âişe buyuruyor ki, (Kadınların örtünmesi için âyet gelmişti. Bana bir çadır yapdılar. Çadırla deveye bindirirlerdi. Gazâdan dönüşde, Medine'ye yakın konmuşduk. Seher vakti göç sesleri işitildi. Abdest için, askerden uzaklaşmışdım. Hemen geldim. Gerdanlığımı bulamadım. Geri gittim. Aradım, buldum. Yerime gelince, askeri göremedim. Gitmişler. Beni çadırın içinde sanıp deveye yükletmişler. O zaman az yirdim. Zaîf idim. Ondört yaşında idim. Şaşırdım kaldım. Beni bulamayınca ararlar diyerek, oturup bekledim.

Uyumuşum. Resûlullah (aleyhisselâm) Safvânın arkadan gelmesini emr eylemişti. Gelip beni uykuda görünce, bağırmış. Sesden uyandım. Onu görünce, yüzümü örttüm. Devesini çökdürdü. Uzaklaşarak, (Deveye bin) dedi. Bindim. Safvân yuları tuttu. Sıcak basınca, askere yetişdik. Önce münâfıklara rastladık. Çirkin şeyler söyleşdiler. Onları İbni Ebî Selûl kışkırtıyordu. Müslümanlardan Hassan bin Sabit ve Mistah da onlara uymuşdu. Medine'ye gelince, hasta oldum. İftira söylentileri her yere yayılmış. Benim haberim yokdu. Fakat, Resûlullah beni eskisi gibi aramıyor, hastalığımı da yoklamıyordu. Sebebini anlıyamıyordum. Bir gece, Mistah'ın annesi ile ihtiyâç için dışarı çıkdım. Etekleri ayağına sarılarak düşdü. Oğlu Mistah'a la'net etti. Niçin söğersin? dedim. Söylemedi. Birkaç kerre sordum. Ey Aişe! Onun ne söylediklerini işitmedin mi? dedi. Sordum, iftira sözlerini bana anlattı. Hastalığım hemen arttı. Ateşim yükseldi. Tepemden duman çıktı zannettim. Aklım gitti. Düşdüm. Aklım başıma gelince evime geldim. Babamın evine gitmek için Resûlullah'dan izin istedim, izin verdi. Ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Anneme sordum: “Yavrum hiç üzülme! Senin işin kolaydır. Güzel olan ve zevci tarafından çok sevilen her kadın için böyle şeyler söylerler” dedi. Şaşırdım. Böyle sözler acaba Resûlullahın mübârek kulağına da gitmiş midir? Babam da duymuş mudur diye üzüldüm. Çok ağladım. Babam başka odada Kur’ân-ı kerîm okuyordu. Sesimi duymuş. Annemden sormuş. Annem de, dillerde dolaşan sözleri şimdi işitdi demiş. Babam da ağladı. Sonra yanıma gelip, “Yavrum sabret! Allahü teâlâdan ne âyet geleceğini bekleyelim” dedi. O gece, sabaha kadar uyumadım. Gözlerimin yaşı dinmedi.”

Resûlullah (aleyhisselâm), Hazreti Ali ile Üsâmeyi (radıyallahü anh) çağırıp, “Bu işin sonu neye varacak?” dedi. Üsâme, (Yâ Resûlallah! Biz senin zevcenin yalnız iyi olduğunu biliriz) dedi. Hazret-i Ali de, (Yeryüzünde kadın çok. Allahü teâlâ sana yeryüzünü dar eylemedi. Aişe’yi, câriyesi olan Büreyde’den sor!) dedi. Ona soruldu. “Allaha yemîn ederim ki, onda bir ayb görmedim. Arada bir uyurdu. Koyun gelince, un ile hamur yapıp yerdi. Çok zaman onun yanında bulundum. Onda hiçbir ayb görmedim. Ağızlarda dolaşanlar doğru olsaydı, Allahü teâlâ, onu sana bildirirdi” dedi. Resûlullah (aleyhisselâm) bir gün evinde üzüntülü oturuyordu. Ömer-ül-Fârûk hazretleri geldi. Resûlullah, onun ne düşündüğünü sordu. “Yâ Resûlallah! İyi biliyorum ki münâfıklar yalan söylüyorlar. Allahü teâlâ, senin üzerine sinek kondurmuyor. Bir murdar yere konup da, sonra senin üstünü kirletmesin diye muhafaza ediyor. Seni az bir pislikden saklıyan Allah, pisliklerin en kötüsünden elbet saklar” dedi. Hazret-i Ömer’in bu sözü Resûlullahın hoşuna gitti. Mübârek yüzü güldü.

Sonra, Hazret-i Osman’ı çağırdı. Ona da sordu. (Bu sözü münâfıkların yaydığından ve yalan olduğundan şübhem yoktur. Hepsi iftiradır. Allahü teâlâ, senin gölgeni yere düşürmüyor. Mübârek gölgenin bile pis bir yere düşmesini, yâhud habîs bir kişinin, o gölgeye basmasını önlüyor. Mübârek evine pislik sokmasını hoş görür mü?” dedi. Bu sözden de, mübârek kalbi ferahladı. Sonra Hazreti Ali’yi çağırıp sordu. O da, “Bu sözler yalandır, iftiradır. Münâfıkların uydurmasıdır. Sizinle nemâz kılıyorduk. Siz nemâz içinde iken mübârek na’lınızı çıkardınız. Size uyarak biz de

çıkardık. “Na’lınlarınızı niçin çıkardınız” dediniz. Size uymak için dedik. Siz de, “Cebrâil aleyhisselâm geldi. Na’lında necâset bulaşığı olduğunu bana haber verdi. Onun için çıkardım” buyurmuşdunuz. Namaz içinde bile vahy ederek seni pislikden koruyan Allahü teâlâ, mübârek zevcelerinize böyle pislik yapılmasına izin verir mi? Böyle birşey olsaydı, bunu da hemen haber verirdi. Mübârek kalbin üzülmesin. Allahü teâlâ, vahy edip, mübârek zevcenizin pak olduğunu elbette size bildirir” dedi. Bu söz de, Resûlullâhı sevindirdi. Hemen Hazreti Ebû Bekr-i Sıddîk’în evine teşrîf buyurdu.

Hazreti Âişe (radıyallahü anha) diyor ki: O gün ben durmadan ağlıyordum. Ensârdan bir hanım gelmiş o da ağlıyordu. Annem ve babam yanımda oturuyorlardı. Ansızın Resûlullah gelip selâm verdi. Yanımda oturdu. O zamandan beri yanıma hiç gelmemişti. Bir ay geçmişti. Hiç vahy inmemişdi. Resûlullah oturunca, Allahü teâlâya hamd ü sena eyledi. Şehâdet kelimesini okudu. Bana dönüp, “Ey Âişe, senin için bana şöyle söylediler. Eğer sen, dedikleri gibi değil isen, Allahü teâlâ, yakında senin doğru olduğunu bildirir. Eğer bir günâh hâsıl oldu ise, tevbe istiğfar eyle! Allahü teâlâ, günâhına tövbe edenlerin tevbesini kabûl eder” buyurdu. Resûlullahın mübârek sesini işitince, ağlamakdan vazgeçdim. Babama dönüp, cevâb vermesini söyledim. “Vallahi bilmem ki, Resûlullah’a (aleyhisselâm) ne cevap vereyim. Bizim kavmimiz cahiliyet devrinde putperest idi. İnsan heykellerine tapınırlar, ibâdet etmesini bilmezlerdi. Hiç kimse bizim kadınlarımıza böyle birşey söyliyemezdi. Şimdi elhamdülillah kalblerimiz İslâm nûru ile parladı. Evimiz İslâm ışığı ile aydınlandı. Herkes bizim için böyle söylüyorlar. Ben, Resûlullaha ne diyeyim?” dedi. Sonra anneme döndüm. Sen cevâb ver, dedim. O da, “Ben şaşırdım kaldım. Ne söyliyeceğimi bilmiyorum. Sen söyle” dedi. Sonra, ben söze başladım. Dedim ki: “Allahü teâlâya yemîn ederim ki, mübârek kulağınıza gelmiş olan lâfların hepsi yalandır. Eğer onlara inanmış iseniz, temiz olduğumu ne kadar söylesem, bana inanmazsınız. Allahü teâlâ biliyor ki, benim birşeyden haberim yokdur. Yapmadığım birşeye evet dersem, kendime iftira etmiş olurum. Vallahi başka diyeceğim yokdur. Yalnız Yûsuf aleyhisselâmın dediğini derim ki, “Sabr etmek iyidir. Onların söyledikleri

şey için, Allahü teâlâdan yardım beklerim.” Şaşkınlığımdan, Ya’kûb “aleyhisselâm” diyeceğim yerde, Yûsuf “aleyhisselâm” dedim. Sonra yüzümü çevirip dayandım. Rabbimin beni temize çıkaracağını, Allah hakkı için hep bekliyordum. Çünkü, kendimden emîndim. Suçum yokdu. Fakat, Allahü teâlânın benim için âyet-i kerîme göndereceğini sanmıyordum. Kıyâmete kadar her yerde, benim için âyet-i kerîme okunacağını aklıma sığdıramıyordum. Allahü teâlânın büyüklüğünü ve kendi aşağılığımı bildiğim için, benim için, âyet-i kerîme göndereceğini hiç ümîd etmiyordum. Yalnız günahsız olduğumu, kalbimin temizliğini Peygamberine rü’yâda bildirir veya kalb-i şerîfine ilham eder diyordum. Allah hakkı için doğru söylüyorum ki, Resûlullah, oturduğu yerden daha kalkmamışdı ve kimse odadan dışarı çıkmamışdı. Mübârek yüzünde vahy alâmetleri göründü. Oturanların hepsi, vahy geldiğini anladı. Babam bu hâli görünce, deriden bir yastık vardı. Yastığı Resûlullahın mübârek başının altına koydu. Bir yemeni çarşaf ile üzerini örtdü. Vahy gelmesi bitince, mübârek yüzünden örtüyü kaldırdı. Gül ile kırmızı yüzünden, inci gibi parlıyan terleri, mübârek elleri ile sildi. Gülümsiyerek “Müjdeler olsun sana ey Âişe! Allahü teâlâ, seni temize çıkardı. Senin pak olduğuna şâhid oldu” buyurdu. Babam hemen “Kalk yâ kızım! Resûlullaha çabuk teşekkür et!” dedi. Ben de, “vallahi kalkmam, Allahü teâlâdan başkasına şükr etmem! Çünkü, Rabbim benim için âyet-i kerîme indirdi” dedim. Sonra Resûlullah, “sallallahü aleyhi ve sellem”, Nûr sûresinin onbirinci âyetinden başlı yarak, on âyet-i kerîme okudu. Babam hemen kalkıp başımı öpdü.

Âişe (radıyallahü anha) hakkında bu âyet-i kerîme gelmeden önce, Hz Ebû Eyyûb Hâlidin zevcesi, “Âişe için ağızlarda dolaşan sözlere ne dersin?” diyerek, Hazreti Hâlidden sormuş. Hazreti Hâlid de, “Allah için, bu sözler yalandır. Sen bana karşı böyle kötülük yapar mısın?” demiş. “Hâşâ yapmam” deyince, Hazreti Hâlid de “Âişe, dîni bizden daha bütün iken, Resûlullaha karşı böyle şey yapmış olabilir mi? Biz böyle söylemedik. Bu sözler büyük iftiradır” demiş. Hak teâlâ da, Hazreti Hâlidin tam bu sözü gibi âyet-i kerîme göndermişdir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, hemen Eshâbını mescide topladı. Gelen âyet-i kerîmeleri okudu. Âyet-i

kerîmenin bereketi ile, mü'minlerin kalblerindeki şübheler kalkdı. Mistah, Hazreti Ebû Bekir'in akrabası idi. Fakîr idi. Hazreti Ebû Bekir, onun geçinmesine yardım ederdi. Mistâh, bu işte münâfıklarla bir olunca, ona yardım etmemeğe yemîn etdi. Bunun üzerine, Allahü teâlâ, Nûr sûresinin yirmiikinci âyetini gönderdi. Ebû Bekir Sıddîk, bu âyet-i kerîmeyi işitince, "Allahü teâlânın beni afv etmesini severim" dedi. Mistah'a eskisi gibi yardım etdi. Hazreti Âişenin temiz olduğunu bildiren âyet-i kerîmeler gelince, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", bu sözleri söyliyenlere "Kazf haddi vurulmasını emr buyurdu. Dört kişiye seksen değnek vurdular. Birisi kadın idi ve Resûlullahın baldızı idi. (Me'âric) kitabının yazısı temam oldu.

Hazreti Âişe için gelen onyedi âyet-i kerîmeden birincisinin tefsîrini (Mevâkib tefsîri) şöyle bildiriyor: "Âişe "radıyallahü anhâ" ya iftira edenler, sizden birkaç kişidir. Siz bu iftirayı kendiniz için kötülük sanmayın! Bu sizin için hayırlıdır. (Bu iftira sebebi ile çok sevâb kazandınız. Onların yalanı meydâna çıkdığından, sizin şânınız, şerefiniz artdı. Âyet-i kerîme, sizin temiz olduğunuzu bildirdi: "O iftira edenlerden her biri için kazandıkları günâh kadar cezalar vardır. Büyük iftirayı icâd edip, çok çirkin şeyi söyliyenlere dünyâda ve âhiretde büyük azâb vardır" Bunlara had vuruldukdan sonra, Abdullah bin Ebî Selûl hakîr, zelîl oldu. Hassan, ölünceye kadar kör oldu. Mistah'ın eli çolak oldu. Onikinci âyet-i kerîmede, "Bu iftirayı işitince, mü'min erkek ve kadınlar, kendi ailelerine iyi gözle bakmalı. Bu, meydânda bir yalan ve iftiradır demelidirler", ondokuzuncu âyet-i kerîmede, Mü'minlerin kötü olarak anılmasını sevenlere, dünyâda ve âhiretde acı azâblar vardır ve yirmialtıncı âyet-i kerîmede "Habîs söz söylemek, habîs adamlara lâyıkdır. Habîs adamlara, habîs kelâm yakışır" buyuruldu. Resûlullah ve Hazreti Âişe ve Safvân (r.anhüm) o alçakların söylediklerinden uzakdırlar. Onlar için afv, mağfiret ve Cennetde ni'metler vardır.

Görülüyor ki, Hazreti Âişe'ye iftira edenlere, Allahü teâlâ, alçak demekdedir. Onlara çok acı azâblar vereceğini bildirmektedir. (Hasâis-ul-habîb) kitabında diyor ki, Resûlullahın mübârek zevcelerinden birini (Kazf)

edenin, kötüleyenin kâfir olduğuna ve tevbesinin kabûl olmıyacağına, Abdullah İbni Abbâs hazretleri fetvâ vermiştir. Hele, Hazreti Âişe'ye kötü demek, Kur'ân-ı kerîmi inkâr etmek olur. Bunun küfr olduğu sözbirliği ile bildirilmişdir. Eshâb-ı kiramdan birinin annesine kötü diyenin cezası da, kazf cezasının iki katıdır.

Hazreti Âişe buyurdu ki: Resûlullahın (aleyhisselâm) ilk hastalığı Hazreti Meymûne'nin evinde oldu. O gün Resûlullahın Hazreti Meymûne'ye uğradığı gündü. Burada Resûlullahın (aleyhisselâm) hastalığı arttı. Diğer ezvâc-ı tahirât gelerek Resûlullahın hizmetine koyuldular. Peygamberimiz de "Ey benim zevcelerim ma'zûr görün takatim yoktur ki evlerinizi dolaşayım. İzin verirseniz Âişe'nin evine gideyim, bana orada hizmet edersiniz." buyurmuşlardı. Resûlullah (aleyhisselâm) Hazreti Abbas ve Hazreti Ali'nin omuzlarına dayanıp Hazreti Âişe'nin odasına gitdi. Giderken mübârek ayakları yeri sürüyordu. Gelip döşeğe yattı. Bu odada 11 (m. 632) senesinde Rebî'ûl evvel ayının onikinci Pazartesi günü Öğleden önce mübârek başı Hazreti Âişe vâlidemizin göğsünde olduğu halde vefât etti. Vefât ettiği yere; Hazreti Âişe'nin odasına defn edildi.

Resûlullahın (aleyhisselâm) vefâtından sonra da Eshâb-ı kiramın "aleyhimürrıdvan" Hazreti Âişe vâlidemize Ümm-ül-mü'minîn; mü'minlerin annesi olarak hürmetleri, ikramları ve izzetleri çok fazla idi. Hatta bu husûsta Hazreti Ömer (radıyallahü anh) bunda o derece ileri gitti ki, Hazreti Âişe: "Resûlullahın vefâtından sonra Hazreti Ömer bana çok iyilik etti. Yâ Rabbi bundan böyle beni Onun ihsân ve iyilikleri için ayakta tutma" buyurdu. Hazreti Âişe vâlidemiz Resûlullahın; kabr-i şerîfi yanında kendisi için ayırmış olduğu yeri Hazreti Ömer'e (radıyallahü anh) verdi. Hz Ömer buraya defn edildi.

Hazreti Âişe vâlidemiz Hazreti Osman zamanında da dîn-i İslâmı öğretmekle meşgûl oldu. Osman (radıyallahü anh) hilafetinin son zamanlarında Kûfe ve Mısır'da isyancılar Medine'ye yürüdüler ve Hazreti Osman'ı şehîd etdiler. Hazreti Ali, halife olunca, katilleri arayıp kısas yapmak için gecikdirmeği uygun gördü. Eşkiya ise, bundan yüz buldu.

Taşkınlığa devam etdiler. Hazreti Osmanı söğüp, kendilerini haklı gösteren sözleri her tarafa yaymağa başladılar. Eshâb-ı kiramın büyüklerinden Talha, Zübeyr, Nu'mân bin Beşîr, Ka'b bin Acre ve başkaları bu hâle çok üzüldüler', "İşin sonunun böyle olacağını bilseydik, Hazreti Osmanı, eşkiyaya karşı korurduk" dediler. Katiller, bunu haber alınca, bu sahâbîleri de şehîd etmeğe karar verdiler. Bunlar da Mekke-i mükerremeye gitdiler. Hac etmek için Mekkeye gelmiş olan Hazreti Âişeye anlatıp ona sığındılar. "Halîfe, fitneyi basdırıncaya kadar, eşkiyaya yüz veriyor. Onlar da şımararak düşmanlıklarını, işkencelerini artdırıyorlar. Kısas yapılmadıkça ve zâlimlerin cezası verilmedikçe, kan dökmenin önüne geçilemiyecekdir" dediler. Hazreti Âişe de, "Bu şakîler Medînede kaldıkça ve Emîrü'l-mü'minînin etrâfını sardıkça, sizin Medîneye gitmeniz doğru olmaz. Şimdilik emîn bir yere gidiniz işin sonunu bekleyiniz. Hazreti Alî'yi bu eşkiyanın elinden kurtarmak için uzakdan yardım ediniz, ilk fırsatda, halîfeyi aranıza alıp eşkiyâ üzerine yürüyünüz. Katilleri yakalayıp kısas yapmak kolay olur. Böylece kıyâmete kadar, zâlimlere ders vermiş olursunuz! Bu iş şimdi kolay değildir. Acele etmeyiniz" buyurdu. Eshâb-ı kiram, Hazreti Âişe'nin sözlerini beğendiler, İslâm askerlerinin toplanma yerleri olan Irak ve Basra taraflarına gitmeği uygun gördüler. Hazreti Âişeye "Fitne kalkıp, ortalık düzelinceye ve halifeye kavuşuncaya kadar bizi himâye et! Sen Müslümanların annesisin ve Resûlullahın muhterem zevcesisin. Ona herkesden daha yakın ve daha sevgilisin. Seni herkes saydığı için, eşkiyâ sana yaklaşamaz. Bizimle beraber bulun! Bize kuvvet ol!" diye yalvardılar. Hazreti Âişe, müslimânların rahat etmesi için ve Resûlullahın Eshâbını korumak için, onlarla birlikde Basra'ya hareket etdi. Halîfenin etrâfını sarmış olan ve birçok işlere karışmakda olan katiller, bu haberi Hazreti Alîye başka türlü anlatdılar. Halîfeyi de Basra'ya gitmeğe zorladılar. İmâm-ı Hasen ve İmâm-ı Hüseyin ve Abdullah bin Ca'fer Tayyar ve Abdullah bin Abbâs gibi Sahâbîler, halîfeye acele etmemesini, münâfıkların sözüne aldanmamasını söylediler ise de, eşkiyâ ağır basarak, Emîr hazretlerini Basra'ya götürdüler. Önce Ka'ka' adında birini gönderip, Hazreti Âişe'nin yanında bulunanların düşüncelerini sordu. Sulh ve fitneyi önlemek istediklerini, bunun için de, önce katillerin yakalanması lâzım

geldiğini söylediler. Halife, bu isteklerini uygun buldu. Her iki tarafdaki Müslümanlar sevindiler. Üç gün sonra birleşmek için anlaşdılar. Buluşma saati yaklaşınca, katiller haber aldı. Şaşkına döndüler. Başkanları olan Abdullah bin Sebe' yahûdisinin etrâfında toplandılar. Bunun çâresini sordular. Son çaremiz bu gece halîfenin askerlerine hücum ediniz ve hemen halifeye gidip "Âişe'nin yanındakiler sözlerinde durmadı. Baskına uğradık" deyiniz. Bir süvari birliği ile de, karşı tarafa saldırdılar. Birkaç gün evvel gönderdikleri ajanlar da, karşı tarafdan imiş gibi "Halife sözünde durmadı. Baskına uğradık" diye bağırdılar. Böylece harb başladı. Deve vak'ası böyle patlak verdi.

Deve vak'ası sonunda Hazreti Ali Hazreti Âişe'ye izzet ve ikramda bulunmuş ve kendisini Medine-i Münevvere'ye göndermiştir. Hazreti Âişe'nin (radıyallahü anha) Deve vak'asına çıkması, harb etmek için olmayıp ıslâh etmek, fitneyi basdırmak içindi.

Hazreti Âişe mü'minlerin annesidir ve Resûlullahın zevcesidir. Hazreti Ali'nin de annesi makamında olduğu, Kur'ân-ı kerîmde bildirilmektedir. İctihâdı Hazreti Ali'nin ictihâdına uymadı. Hazreti Âişe; Hazreti Ali'yi çok severdi. Çünkü (Ali'yi sevmek imândandır) hadîs-i şerîfini, Hazreti Âişe haber verdi. Böylece, onu sevdiğini ve herkesin de sevmesi lâzım geldiğini bildirdi. Hazreti Ali şehîd edilince pek çok ağladı ve üzüldü.

Seyyid Ahmed bin Ali Rıfâî buyuruyor ki "Eshâb-ı kiram "aleyhimürrıdvân" arasında olan olaylar üzerine aşırı konuşmak fikir yürütmek, hiç caiz değildir. Her müslüman, Eshâb hakkında, dilini tutmalı, o büyüklerin hep iyiliklerini söyleyip, hepsini sevmeli övmelidir. Çünkü onlar birbirlerini severlerdi."

Hazreti Âişe müctehid idi. Bütün İslâm ilimlerinde çok büyük derecesi vardı. Bilhassa; kadınlara mahsûs hallere dair fıkhî hükümler kendisinden sorulurdu. Çünkü Hazreti Âişe hem mü'minlerin annesi, hem de dinlerini öğrenecekleri bir müftî müctehide idi. Âyet-i kerîme ile medh ve sena olundu. Âlim, edîb, çok akıllı ve üstâd idi. Çok fasîh ve belîğ konuşurdu.

Âişe-i Sıddîka hazretlerinin fazîletleri, üstünlükleri, sayılamıyacak kadar çokdur. Eshâb-ı kirama fetvâ verirdi. Âlimlerin çoğuna göre, fıkh bilgilerinin dörtde birini Hazreti Âişe haber vermiştir. Hadîs-i şerîfde (Dîninizin üçde birini Humeyrâdan öğreniniz!) buyuruldu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Hazreti Aişeyi çok sevdiği için, ona (Humeyrâ) derdi. Eshâb-ı kiramdan ve Tabiînden çok kimse, Hazreti Âişeden işitdikleri hadîs-i şerîfleri haber vermişlerdir. Urvetübni Zübeyr hazretleri buyuruyor ki “Kur’ân-ı kerîmin ma’nâlarını ve halâl ve haramları ve Arab şiirlerini ve neseb ilmini Hazreti Âişe’den daha çok bilen kimse görmedim.”

Eshâb-ı kiram, hediyyelerini, Resûlullaha, Âişe’nin evinde getirip, böylece sevgisini kazanmağa yarışırlardı. Zevceler, iki grup idi. Âişe tarafında Hafsa, Safiyye, Sevde vardı. İkincisi, Ümm-i Seleme ve ötekiler idi. Bunlar, Ümm-i Seleme’yi Resûlullaha gönderip (Eshâbına emr buyur. Hediyye getirmek isteyen, hangi zevce yanında iseniz, oraya getirsin!) dediklerinde, Resûlullah buyurdu ki, “Beni, Âişe hakkında incitmeyiniz! Cebrâil “aleyhisselâm” bana, yalnız Aişenin yanında iken geldi.” Ümm-i Seleme, dediğine pişman olup, tevbe ve afv diledi. Fakat zevceler, Hazreti Fâtıma (radıyallahü anha) ile de haber gönderdiler. Cevabında “Ey kızım, benim sevdiğimi, sen sevmez misin?” buyurdu. Fâtıma “Elbet severim” dedi. Cevâbında “O hâlde, Âişe’yi sev!” buyurdu. Âişe (radıyallahü anha) buyurdu ki, Resûlullahın zevceleri arasında, Hadîceye (radıyallahü anha) gayret etdiğim gibi başkasına gıbta etmedim. Hâlbuki, onu görmemişdim. Çünkü, ölmüş olduğu hâlde, onun adını çok söylüyordu. Ne vakt bir koyun kesip dağıtsa mutlaka bir parçasını da Hadîce’nin akrabasına yollardı. Bunu görünce, bir defa (Allahü teâlâ, sana, sanki Hadîce’den başka kadın vermedi mi, hep onu söylüyorsun) dedim. “Evet, başka kadınlarım oldu. Fakat, o şöyle idi, böyle idi ve ondan çocuklarım oldu” buyurdu.

Tirmüzî’de Mûsâ bin Talha diyor ki, Hazreti Âişe’den daha fasîh, düzgün konuşanı görmedim. Resûlullahı medh eden şu iki beyt Hazreti Âişe’nindir:

Ve lev semi’û ehl-ü Mısre evsâfe haddihî,
Lemâ bezelû fî sevmi Yûsufe min nakdin.

Levîmâ Zelîhâ lev reeyne cebînehû,
Le âserne bilkat'il-kulûbi alel eydi.

Mısırdakiler, onun yanaklarının güzelliğini işitmiş olsalardı. Yûsuf aleyhisselâmın pazarlığında hiç para vermezlerdi. Ya'nî, bütün mallarını, onun yanaklarını görebilmek için saklarlardı. Zelihâ'yı kötüliyen kadınlar, onun parlak alnını görselerdi, ellerinin yerine kalblerini keserlerdi (de acısını duymazlardı).

Hazreti Âişe'nin şân ve şereflerinden birisi de Resûlullahın sevgilisi olmasıdır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", onu çok severdi. Resûlullaha en çok kimi seviyorsun denildikde, (Aişeyi) buyurdu. Erkeklerden kimi? dediler. "Âişenin babasını" buyurdu. Ya'nî en çok Hazreti Ebû Bekir'i sevdiğini bildirdi. Hazreti Âişe'ye sordular ki, Resûlullah en çok kimi severdi. Fâtıma'yı severdi dedi. Erkeklerden en çok kimi severdi dediler. Fâtıma'hın zevcini buyurdu. Bundan anlaşılıyor ki, zevceleri arasında, Hazreti Aişe'yi, çocukları arasında Hazreti Fâtıma'yı, Ehl-i beyti arasında, Hazreti Ali'yi, Eshâbı arasında ise, Hazreti Ebû Bekir'i en çok severdi. Hazreti Âişe buyuruyor ki, (Birgün Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" mübârek nalınlarının kayışlarını çakıyordu. Ben de iplik iğriyordum. Mübârek yüzüne bakdım. Parlak alnından ter damlıyordu. Ter damlası, her tarafa nûr saçıyordu. Gözlerimi kamaşdırıyordu. Şaşa kaldım. Bana doğru bakdı. "Sana ne oldu ki, böyle dalgın duruyorsun" buyurdu. "Yâ Resûlallah! Mübârek yüzünüzdeki nûrların parlaklığına ve mübârek alnınızdaki ter danelerinin saçdıkları ışıklara bakarak kendimden geçtim" dedim. Resûlullah kalkıp yanıma geldi. Gözlerimin arasını öpdü ve"Yâ Aişe! Allahü teâlâ sana iyilikler versin! Beni sevindirdiğin gibi, seni sevindiremedim" buyurdu. Ya'nî, senin beni sevindirmen, benim seni sevindirmemden çokdur, dedi. Hazreti Âişe'nin mübârek gözlerinin arasını öpmesi, Resûlullahı severek onun cemâlini anlıyarak gördüğü için aferin ve takdîr olmaktadır. Beyt:

Ne iyi o gözler ki, güzele bakmakdadır.
Ne tâli'li o kalb ki, onun için yanmaktadır!

Tabiînin büyüklerinden olan imâm-ı Mesrûk, Hazreti Âişe'den gelen bir haberi bildirirken (Resûlullahın sevgilisi ve Ebû Bekir Sıddîkın kerîmesi olan Hazreti Sıddîka buyuruyor ki) diyerek söze başlardı. Bazan da (Allahü teâlânın ve göklerde olanların sevdiklerinin sevgilisi diyor ki) derdi. Âişe (radıyallahü anha) kendisinin, ezvâc-ı tâhiratın hepsinden daha üstün olduğunu söyliyerek, Allahü teâlânın ni'metlerini sayar, öğünürdü:

Bunlardan da bazıları şunlardır:

1- "Resûlullah beni istemeden önce, Cebrâil aleyhisselâm, benim resmimi getirip gösterdi ve bu senin zevcendir dedi." derdi.

2- "Resûlullah gece namazı kılıyordu. Ben yanında yatmış idim. Bu hâl yalnız bana mahsûsdu (di yerek öğünürdü). Secdede, mübârek elleri ayaklarıma değince, ayaklarımı çekerdim."

3- "Resûlullahın zevceleri içinde, benden başka koca görmeden Resûlullah ile evlenen olmamıştır."

4- "Ezvâc-ı Tâhirât içerisinde, yalnız benim yanımda iken vahiy geldi. Resûlullah (aleyhisselâm) bazı zev celerine, "Âişe'yi üzerek, beni incitmeyiniz! Biliniz ki, onun yatağında iken bana vahy gelmekdedir" buyurmuşdu.

5- "Resûlullahın (aleyhisselâm) zevceleri arasında benden başka hiçbirinin hem babası, hem de annesi hicret etmiş değildir."

6- "Allahü teâlâ benim hakkımda Beraat âyetini nâzil eyledi"

7- "Resûlullah vefât ederken mübârek başları benim göğsümde idi."

8- "Resûlullah benim evimde vefât buyurdu."

9- "Benim odam Resûlullahın türbesi olmuştur."

Hazreti Âişe vâlidemiz Resûlullahın rızasına kavuşmak için gecesini gündüzüne katardı. O'nu (aleyhisselâm) birazcık üzgün görse teselli

etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Hatta Resûlullahın akrabalarını da gözetir, onlara karşı da her türlü iyiliği yapardı. Âişe (radıyallahü anha) buyuruyor ki, günde ikinci defa yemek yiyordum. Resûlullah (aleyhisselâm) görünce, “Yâ Âişe! Yalnız mi’deni doyurmak sana her işden daha tatlı mı geliyor? Günde iki kere yimek de isrâfdandır. Allahü teâlâ, isrâf edenleri sevmez” buyurdu. Hadimi merhum, burayı şöyle açıklıyor (Resûlullah (aleyhisselâm) Âişe’nin (radıyallahü anha) ikinci yemeği, acıkmadan yediğini anlayarak böyle buyurmuşdu. Yoksa, keffâretler için, günde iki kere yidirmek lâzım olduğu meydandadır.)

Resûlullahın vefâtından sonra Hazreti Âişe’ye yemek yiyip yemediğini sordular. “Hiç bir zaman doyasıya yemedim” buyurdular ve ağladılar. Dâima oruç tutarlardı. Teheccüd namazını hiç terk etmezlerdi. Çoğu zaman Hazreti Peygamberle (aleyhisselâm) kılarlardı. (Tirmizî-Zühd)

Resûl-i Ekrem (aleyhisselâm) efendimizden 2210 hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir. Kendisinden de Eshâb ve Tâbiîn’den birçokları hadîs-i şerîf nakletmişlerdir. Hazreti Âişe’nin ilmini en ziyade neşreden hemşiresi Esma’nın oğlu Urve İbn-üz-Zübeyr ve birâder-zâdesi Kâsım bin Muhammed bin Ebû Bekir’dir. Ahmed İbn-i Hanbel, (Müsnet)’inde Hazreti Âişe’nin hadîslerini (253) sahife içinde toplamıştır. Sahih hadîs kitapları Hazreti Âişe’nin fetvâları ile doludur. Dîni mes’elelerin hallinde, önce Kur’ân-ı kerîm’e sonra hadîs-i şeriflere başvurur, daha sonra da nasslardan (âyet ve hadîs) çıkan ahkâma kıyas ederek ictihâd ederlerdi.

O devrin belli başlı âlimlerinden ve fukahâ-i seb’adan biridir. (Fukahâ-i Seb’a) yedi fıkıh âlimi demektir ki, bunlar. Hazreti Ömer, Hazreti Ali, İbn-i Mes’ûd (radıyallahü anh), Zeyd bin Sabit (radıyallahü anh), Hazreti Âişe, Abdullah İbn-i Abbâs (radıyallahü anh) ve Abdullah İbn-i Ömer (radıyallahü anh)’dır.

Fıkıh ve ictihâdda, görüşü, keskin ve kuvvetli idi. Fıkıh ilminin kurucularındandır. İslâm Dininde pek yüksek makam sahibi olup, hadîs ve fıkıh âlimlerince takdîr ve sitayişle anılanların başında gelmektedir.

Tabiînden Mesrûk'a soruldu "Hazreti Âişe Ferâiz ilminden bir şeyler bilir miydi." Buyurdu ki: "Allaha yemîn ederim ki, Eshâb-ı kiramın ileri gelenlerinden bir çoğu gelir Hazreti Âişe'den ferâize âit şeyler sorar ve öğrenirlerdi."

İmâm-ı Zührî: "Eğer zamanının bütün âlimleri ve Peygamberimizin diğer zevcelerinin ilmi, bir araya toplansa, Hazreti Âişe'nin ilmi yine çok olurdu." buyururdu.

Ebû Mûs'el Eş'arî (radıyallahü anh) buyurdu ki: "Bizler (Eshâb-ı kiram) müşkül bir mesele ile karşılaşınca gider Hazreti Aişe'ye sorardık. Hazreti Âişe'nin ilmi pek çoktu."

Urve bin Zübeyr: "Ne fıkıhda ne tıbda, ne şiirde Hazreti Âişe'den daha çok ilmi bulunan kimse yoktu" buyurmuştur.

Abdurrahmân bin Avf (radıyallahü anh) hazretlerinin oğlu Ebû Seleme: "Sünnet-i Resûlullahı Hazreti Âişe'den daha iyi bilen dinde tebahhür etmiş (derya gibi geniş ilme sâbib olmuş), âyet-i kerîmelere vâkıf ve sebeb-i nüzûllerini bilen, ferâiz ilminde mahir olan bir kimseyi görmedim" buyurmuştur.

Atâ bin Ebî Rebâh "Hazreti Âişe Eshâb içinde en çok fıkıh bilen, isâbet-i rey bakımından en ileri gelen bir kimse idi" buyurmuştur.

Hazreti Âişe vâlidemiz bütün İslâm ilimlerine vâkıf, müctehid, edîb, zühd ve verâ sahibi çok cömerd bir zevce-i Resûlullahı idi. Onun vefâtında bütün müslümanlar ağladı. Çünkü O Ümm-ül-Mü'minîn idi.

Hazreti Aişe (radıyallahü anha) hakkında bir çok hadîs-i şerîfler vardır. Bunlardan biri imâm Münâvî'nin Ebî Şeybe'den bildirdiği "Âişe cennetde de benim zevcemdir." Hadîs-i şerifleridir. Râmuz-ül-ehâdis'de kendisine hitaben buyurulduğu bildirilen, hadîs-i şeriflerden bazıları şunlardır:

"Ey Âişe hiç hayâsız söz söylediğimi gördün mü? Kıyâmet gününde Allah katında en kötü insan, şerrinden kaçarak insanların terk ettiği kimsedir."

“Ey Âişe, Allah kullarına lütf ile muâmele edicidir. Her işte yumuşak davranılmasını sever.”

“Ey Âişe, yumuşak ol; zira Allahü teâlâ bir kuluna iyilik murâd ederse onlara rıfk (yumuşaklık) kapısını gösterir.”

“Ey Âişe bilmez misin; kul secde ettiği zaman, Allahü teâlâ onun secde yerini yedi kat yerin sonuna kadar tertemiz kılar.”

“Ey Âişe, sana birisi istemeden, birşey verirse, kabûl et; çünkü o, Allahü teâlânın sana gönderdiği bir rızıktır.”

Hazreti Âişe (radıyallahü anha) bir gün Resûlullah efendimize, “Şehîdlerin derecesine yükselen olur mu?” diye sorunca; “Her gün yirmi kerre ölümü düşünen kimse, şehîdlerin derecesini bulur.” buyurmuşlardır.

“Ey Âişe! Geceleri şu dört şeyi yapmadan uyuma!”

1. Kur’ân-ı kerîm hatim etmeden,

2. Benim ve diğer peygamberlerin şefaatlerine kavuşmadan,

3. Mü’minleri kendinden hoşnud etmeden,

4. Hac etmeden!”

Bunları söyledikten sonra namaza durdu. Namazını bitirip de yanıma geldiğinde, kendilerine dedim ki:

- Ey iki cihanın güneşi olan Efendim! Annem, babam, canım sana feda olsun; Bana dört şeyi yapmamı emrediyorsun. Ben bunları bu kısa müddet içinde nasıl yapabilirim?

Tebessüm ederek buyurdular ki: “Yâ Âişe! Ondan kolay ne var? Üç İhlâs-ı şerîfi ve bir Fâtiha sûresini okursan, Kur’ân-ı kerîmi hatmetmiş; bana ve diğer peygamberlere salevât getirirsen, şefaatımıza kavuşmuş; önce mü’minlerin ve sonra da kendi affını dilersen, mü’minleri kendinden

hoşnud etmiş; (Sübhânallahi velhamdülillahi ve lâ ilahe illallahü vahdehû lâ şerike leh. Lehül mülkü velehülhamdü ve hüve alâ külli şey'in kadir) tesbihini okursan hac etmiş sayılırsın!" Tabiînden gençler Hazreti Âişe'ye geldiler ve Resûlullahın (aleyhisselâm) ahlâkını sordular. Buyurdu ki: "O'nun ahlâkı Kur'ân idi. Kur'ân-ı kerîmin hoş gördüğünü kabûl edip râzı olurdu. Hoş görmediğini kendisi de hoş görmez ve kaçınırdı."

"Resûlullah (aleyhisselâm) iki şey arasında muhayyer kılındığı zaman, o iki işin en kolayını alırdı -günâh olmadıkça- günah olduğu zaman, ondan herkesten çok uzaklaşırdı. Hiç bir zaman Allah'ın Resûlü (aleyhisselâm) kendi nefsi için intikam almaya kalkışmamıştır. Yalnız Allah'ın emri çiğnendiği zaman müstesna."

"Resûlullahın (aleyhisselâm) yatağı, içi hurma lifi dolu deri idi"

"Peygamberin (aleyhisselâm) karnı (hiçbir zaman) yemek ile doymamıştır. Bu husûsta hiç kimseye yakınmamıştır. İhtiyâç, onun için zenginlikten daha iyi idi. Bütün gece açlıktan kıvransa bile, O'nun bu durumu, gündüz orucundan alıkoymazdı. İsteseydi Rabbinden yeryüzünün bütün hazinelerini, meyvelerini ve refah hayatını isterdi. And olsun ki, O'nun o halini gördüğüm zaman acırdım ve ağlardım. Elimle karnını sıvazlardım ve derdim ki:

"Canım sana feda olsun! Sana güç verecek şu dünyâdan bazı menfâatler (yiyecek ve içecekler) temin etsen olmaz mı?"

"- Ey Âişe, dünyâ benim neyime! Ulû'l azm'den olan peygamber kardeşlerim, bundan daha çetin olanına karşı tahammül gösterdiler. Fakat o halleri ile yaşayışlarına devam ettiler. Rablerine kavuştular, bu sebeple Rableri onların kendisine dönüşlerini çok güzel bir şekilde yaptı. Sevâblarını arttırdı. Ben refah bir hayat yaşamaktan haya ediyorum. Çünkü böyle bir hayat beni onlardan geri bırakır. Benim için en güzel ve sevimli şey, kardeşlerime, dostlarıma kavuşmak ve onlara katılmaktır" buyurdu.

Âişe (radıyallahü anha) dedi ki: Bu sözlerinden bir ay sonra (fazla) kalmadı vefât etti (aleyhisselâm). “Resûlullah (aleyhisselâm) bütün gece tek bir âyetle namaz kıldı.”

Allahü teâlânın, insanların en üstünü olan Hazreti Muhammed (aleyhisselâm)’e Peygamberlikle birlikte şehîdlik derecesini de vermiş olduğu, Hazreti Âişe-i Sıddîka’nın haber vermiş olduğu şu hadîs-i şerîften anlaşılmaktadır. “Hayberde yidiğim zehirli etin acısını duymaktayım. O zehrin te’sîri ile ebher (aort) damarım şimdi çalışmıyacak hâle geldi.”

Ebû Dâvud, Hazreti Âişe’den (radıyallahü anha) bildiriyor ki; kız kardeşim Esma, Resûlullahın yanına geldi. Arkasında ince elbise vardı.

Derisinin rengi belli oluyordu. Resûlullah (aleyhisselâm) baldızına bakmadı. Mübârek yüzünü çevirdi ve “Yâ Esma! Bir kadın; namaz kılacak yaşa geldiği zaman; onun yüzünden ve iki ellerinden başka, yerlerini erkeklere göstermemesi lâzımdır” buyurdu.

Hazreti Ömer’in haber verdiği hadîs-i şerîfde Resûlullah (aleyhisselâm) Hazreti Âişe’ye “Dinde fırkalara ayrıldılar âyet-i kerîmesi bu ümmette meydana gelecek olan bid’at sahiplerini ve nefslerine uyanları haber veriyor.” buyurdu.

Resûlullah (aleyhisselâm) tenbellikden Allahü teâlâya sığınmış, “Yâ Rabbi! Beni, keselden koru!” diye duâ ettiğini, Âişe (radıyallahü anha) ve Enes bin Mâlik (Buhârî) ve (Müslim) de bildirmişlerdir. (Eşî’ât-ül-leme’ât) da, (Beyân ve Şi’r) babında diyor ki, Âişe (radıyallahü anha)nın bildirdiği hadîs-i şerîfde, “Şi’r, iyisi iyi olan, çirkini çirkin olan sözdür” buyuruldu. Ya’nî, vezn ve kâfiye, bir sözü çirkinleştirmez. Şi’ri çirkin yapan, ma’nâsıdır.

Resûlullah (aleyhisselâm)’e biri geldi. Onu uzakdan görünce, “Kabilesinin en kötüsüdür” buyurdu. Odaya girince; gülerek karşılayıp iltifât eyledi. Gidince; Hazreti Âişe (radıyallahü anha) sebebini sordu, “İnsanların en kötüsü, zararından kurtulmak için yanına yaklaşılmayan kimsedir” buyurdu.

O, müslümanların başında bulunan bir münâfık idi. Müslümanları onun şerrinden korumak için müdârâ buyurdu.

Medine'de kaht (kuraklık) oldu. Hazreti Âişe'ye gelip, yalvardılar. Resûlullahın türbesinin tavanını deliniz buyurdu. Öyle yaptılar. Çok yağmur yağdı. Kabr-i şerîf ıslandı.

---

1) Hilyet-ül-evliyâ cild-2, sh. 43
2) Tabakât-ı İbn-i Sa'd cild-8, sh. 58
3) El-A'lâm cild-3, sh. 240
4) Eshâb-ı Kirâm sh. 9, 10, 22, 27, 47, 72, 76, 78, 310
5) El-İsâbe cild-4, sh. 359
6) El-İstiâb cild-4, sh. 356
7) Medâric-ün-Nübüvve cild-2, sh. 97
8) Tezkiret-ül-Huffaz cild-1, sh. 27
9) Şezerât-üz-zeheb cild-1, sh. 61
10) Tabakât-ül-Huffâz cild-1, sh. 8
11) Üsûd-ül-gâbe, cild-5, sh. 501
12) Fâideli Bilgiler sh. 68, 70, 76, 153, 184, 202
13) Müsned-i Ahmed bin Hanbel cild-6, sh. 29
14) Sahîh-i Buhârî Kitab-un-nikah Bab-38, 39, 59
15) Miftâh u kunûz-üs-sünne, Hazreti Âişe maddesi
16) Sahîh-i Müslim: Nikâh, 69, 72
17) Ebû Dâvud: Nikâh, Bab-32
18) Tirmüzî: Nikâh, Bab-19
19) Nesâî: Nikâh Bab-29
20) İbn-i Mâce: Nikâh Bab-13
21) Tam İlmihâl Se'âdet-i Ebediyye sh. 983